

[Arne Bjerregaard]

bejdede vi et underskud på statsfinanserne. Disse forhold tilsammen, vores udenlandske gæld, vores indenlandske gæld plus arbejdsløsheden, gør, at vi faktisk er lammet. Vi har ikke den handlefrihed, som vi kunne ønske os, for uanset hvad vi gør, og selv om vi følger notatets konklusioner, vil det have kontraktive, negative virkninger.

Vi er faktisk bundet – det er vi nødt til at indrømme – af vores egen fortid, og vi er bundet af, hvad der sker i den vestlige verden. Det kan vi ikke løbe fra. Vi kan ikke pludselig herhjemme føre en helt anden politik, end de andre fører. Det er ikke muligt, det er vi ikke store nok til, og derfor må vi sige, at skal vi afskaffe arbejdsløsheden og skaffe balance på statsregnskabet – det kan vi nok, men ikke så let, som det er foreslået i notatet, for det skabes ikke blot ved at bygge billige boliger, udvide den kollektive trafik og bygge vindmøller m. m. – skal alle være villige til at betale prisen. Det vil sige, at vi, der er i arbejde, skal dele vores samlede lønsum med dem, som ikke er i arbejde. Det er sådan set forudsætningen for, at vi kan skabe arbejde til disse mennesker. Så kan det også lade sig gøre, ganske vist stadig væk med det underskud, vi har i øjeblikket, men så bliver det i hvert fald ikke større, og så får vi noget ud af den arbejdskraft, som vi har til rådighed, i stedet for at lade den gå nytteløs hen.

Men der er jo en parole i tiden, at man ikke må udhule reallønnen. Ja men skal vi være med til at trække de arbejdsløse ind til os, som er i arbejde, mere eller mindre fornuftigt, må vi dele med disse; der er ikke andet at gøre. Men så længe vi vil appellere til folks egennytte, til den enkeltes selvoptagethed i stedet for til en samfundsmæssig solidaritet, og så længe vi næsten alle sammen blot ønsker at nasse på, jeg havde nær sagt snyde og bedrage den upersonlige offentlige sektor, har vi ikke denne mulighed, og derfor mener jeg, at vi faktisk ikke har moral til i øjeblikket herhjemme at have den sociale standard og den udviklede service, som vi har. Det er beklageligt, men det er de nøgne kendsgerninger, og derfor må jeg sige, at vi redder ikke ret meget, hvis ikke vi formår at skabe denne folkelige vilje til at være med til at trække på samme hammel. Så kan vi næsten gøre, hvad det være skal.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg synes, det har været meget spændende at overvære denne debat og de mange indlæg fra partiernes side, og det er ikke for at få nogen lang debat her i anden runde, jeg beder om ordet, men der er nogle få ting, jeg gerne vil have sagt.

Det første er til hr. Poulsgaard, som desværre ikke er her længere. Jeg synes ikke, at det, der blev sagt om det arbejde, der er lavet i lavindkomstkommissionen, bør stå uimodsagt. Jeg synes, det arbejde, der er lavet – som også hr. Waldorff var inde på det – i lavindkomstkommissionens sekretariat har været fremragende, og jeg har været glad for det engagement og den redelighed, hvormed dette arbejde er blevet udført.

Det næste, jeg vil sige, er, at selv om den rapport, vi har diskuteret her i dag – og det er jo i sig selv usædvanligt, at folketinget bruger flere timer på at diskutere sådan en enkelt forskningsrapport – er meget inspirerende, er det klart en rapport, som ikke er uden svagheder. Efter min opfatte er der to svagheder i rapporten. Den ene er den manglende behandling af konkurrenceevnesynspunktet, og den anden svaghed i rapporten er, som hr. Gammelgaard gjorde opmærksom på, den manglende behandling af skattetrykproblemet, finansieringen af de initiativer, der sættes i gang.

Til gengæld er jeg helt enig i rapportens påpegning af, at hvis man skal forestille sig fremtidige vækstcentre eller vækstområder i økonomien, så er det i grænseområdet mellem den offentlige og den private sektor. Det har også det, synes jeg, samfundsmæssigt tiltalende ved sig, at man dér tager udgangspunkt i de reelle behov, der findes i samfundet. Det næsten største paradoks, vi møder i dag – her tænker jeg ikke alene på Danmark, jeg tænker på hele den vestlige verden – er kontrasten mellem alle de uløste opgaver og alle de uudnyttede ressourcer både menneskeligt og økonomisk, der findes.

Jeg tror, at vi med vores tradition i Danmark har meget gode muligheder for at betræde en vej, der betyder en større grad af samarbejde mellem den offentlige og den private sektor. Forudsat at det er styret af en fornuftig forskningsindsats, en fornuftig prioritering, at man har løst finansieringsproblemet, så ligger der meget store beskæftigelsesmuligheder i en udvikling her, ikke mindst i den private sektor.